

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtecu.)

Štev. 5.

Ljubljana, dné 1. maja 1895.

III. tečaj.

Prvo in zadnje sveto obhajilo.

Brali ste v prvi številki »Angeljčka« o neki lilijici, katero je presadil nebeški Vrtnar lansko leto še čisto nepokvarjeno v nežni mladosti v rajski vrtec nebeški. Ni še minulo leto, odkar je ta cvetka zagledala prvikrat svojega ženina Jezusa v zlatih nebesih, že je njeno součenko, katera je jednako oni prvikrat in zadnjikrat sprejela Jezusa v zakramentu svetega Rešnjega Telesa, poklical sv. Jožef, zaradi svoje čistosti »prijatelj Jezusovega Srca« imenovan, sedem dnij pred svojim praznikom v sveti raj, ki je pripravljen onim, kateri so čistega srca. In Jezus sam pravi v šesti zveličanski čednosti: »Blagor njim, kateri so čistega srca, ker Boga bodo gledali.« Da, blagor tudi Štefiki — tako se je imenovala ta blaga deklica — ker upamo, da se že s svojo tovarišico Mimico in z drugimi devicami sprehaja po nebeškem vrtu, hodi za Jagnjetom božjim in poje pesem, katere ne zná nihče drugi peti, kakor device, ki so neoskrunjeno ohranile svojo čistost.

Štefika je bila v vsakem oziru prav pridna in vzgledna učenka. Hodila je v 4. razred uršulinske šole

v Ljubljani. S svojo ljubeznivo priprostostjo si je pridobila ljubezen svojih blagih součenk. To se je posebno kazalo tedaj, ko je Štefika znova prišla v šolo, katero je radi bolezní le redko obiskovala, njene tovarišice so jo prav ljubeznivo vsprejele in veselo pozdravljale; vsaka je bila pripravljena ji odstopiti svoj prostor.

Lepe čednosti so krasile njeno nedolžno srce; bila je tiha, miroljubna, sramežljiva, ubogljiva in jako zbrana pri molitvi. V šoli je vedno prav pazljivo poslušala, kar se je pripovedovalo ali obravnavalo, tako da je vkljub svojemu redkemu obiskovanju šole vedno na slehrno vprašanje znala pravilno odgovoriti. Bila je sploh jako nadarjena deklica. Doma pa je bila angelj miru in jedino veselje svoje matere vdove. Ako se more o kakem otroku reči, da izpolnuje četrto zapoved, sme se priznati, da jo je Štefika v svoji nežni mladosti vestno in zvesto izpolnovala do najmanjše točke. Da bi ne izgubila ustanove, s katero je podpirala svojo mater, učila se je vkljub hudi bolezní tako marljivo, da si je brez težav pridobila dobro spričalo.

Pa tudi vse bolečine, katere je občutila posebno zadnji čas, prenašala je brez slehrne tožbe, tiho, da bi ne ogrenila srca svoji mami, katero je tako iskreno ljubila. Ob neki priložnosti je bila Štefika v šoli vprašana, ali je že katerikrat razžalila svojo mamico. Odkritosrčno je priznala, da še nikdar ne. Neka blaga gospa, ki jo je v bolezní večkrat obiskala, jo je vprašala, ali čuti kaj bolečin; Štefika je rekla: »Da, boli me, a nečem tožiti, da bi mama ne bili žalostni.« Tako vestno je tedaj spolnovala četrto zapoved, da je bila vzgled vsem, ki so jo poznali.

Prve dneve meseca svečana je pa še prav marljivo zahajala v šolo, čeravno je komaj prisopela, tako da je obudila sočutje deklic, katere so ji pomagale odlagati knjige in zvezke. Dné 10. svečana je še prišla po spričalo, a še isti dan se je vlegla. A tudi v posteljici je bila prav pridna, kajti pripravljala se je na važno opravilo, namreč na prvo sveto obhajilo. Pri tem je pozabila celo na svoje bolečine, katere so se vedno bolj množile proti koncu njenega kratkega življenja. Jedino

veselje ji je bila misel, da bo kmalu Jezusa sprejela. To veselje je kazala že tedaj, ko je bila v šoli vprašana, ali želi letošnje leto pristopiti k prvemu sv. obhajilu. Bila je voljna storiti vse, kar bi bilo v njeni moči, za vredno pripravo prvega svetega obhajila. Ko je tedaj v ta namen v šoli sprejela spisane vaje in ob enem bila vprašana, jih bo li mogla doma opravljati, odgovori vsa navdušena: »Bom, bom spolnovala.«

Tako je vselej, dokler je le še mogla govoriti, prosila svoje součenke, katere so jo mnogokrat obiskale, da so ji povedale kaj o poduku za prvo sv. obhajilo in zgodbe, katere so ž njim v zvezi. Nekaterikrat so prišli k nji tudi gospod katehet, da so jo pripravljali na slavní dan prvega sv. obhajila. Že dolgo prej, ko se ji je naznanilo, da pridejo, se je neizmerno veselila. Vestno, kolikor je mogla, spolnovala je nakazane vaje. Misel na dan, ko bo z drugimi svojimi tovarišicami prvič pristopila k mizi Gospodovi, bila ji je najslajša.

Toda dan prvega svetega obhajila, kateri je bil za druge še v daljavi, moral se je nji prej približati, moral za njo prej zasvetiti. Kajti vidno je postajala slabeja in slehern, kdor jo je videl, spoznal je, da se ji bliža zadnja ura. Gospod katehet so brez težav v to privolili, ker so si bili svesti, da je sposobna za to imenitno sveto opravilo. Dne 26. svečana naznanijo ji toraj nepričakovano veselje, namreč, da bo prišel drugi dan, na pepelnično sredo, Jezus v zakramentu sv. rešnjega Telesa v njeno srce. Ko je tedaj zasvetil veličastni dan, vsa radostna poprašuje svojo mater: »Mama, ali bo kmalo 10. ura?!« Kajti ob desetih dopoldne je sklenil Gospod nebes in zemlje, Jezus Kristus, zjediniti se z nedolžno, lepo pripravljeno dušico.

Rajsko veselje je občutila po svetem obhajilu. Vsa srečna je bila Štefika; to svojo srečo in zadovoljnost je kazala s tem, da je z nenavadno potrpežljivostjo kakor nebeški angel trpela vse muke in bolečine do zadnjega trenutka.

Zadnji dan, t. j. 14. sušca, pa je sama rekla, ker se je čutila zelo slabo: »Danes bodem umrla.« In pa res je ta lepa lilija isti dan ob 5. uri zvečer preselila

v rajska nebesa, kamor je želela priti. In sedaj prosi tudi za nas vse in nas vabi tje, kjer je veselje brez tuge, veselje nekalno, veselje večno!

S. B.

Marijin altarček.

Približal se je prekrasni mesec — majnik. Veseli smo ga vsi, posebno pa še otroci, ki imajo sedaj toliko nedolžnega veselja v naravi. Pa ne le zaradi tega je majnik najlepši mesec v letu, marveč še posebej zaradi premile Marijine pobožnosti — ljubkih šmarnic. Obhajajo se z ganljivo prisrčnostjo po raznih cerkvah, mnogokje jih imajo pa še tudi doma. Le poslušajte, kako so napravili pri Obronkovih.

Pri Obronkovih imajo troje jako pridnih otrok: najstarejši, Tonček, je bil že pri sv. obhajilu; Barbka je bila še le pri prvi spovedi, najmanjši, Andrejček, pa je še-le izhodil in zdaj se uči govoriti in moliti.

Majnik je bil še osem dnij daleč, pa že je naganjal modri Tonček mamo, naj bi smeli že pripravljati Materi Božji šmarnični altar.

Mama so bili tega zelo veseli in so dejali: »Pa-le lepo naredite, da vas bo Mati Božja rajše imela; pomagala vam bom tudi jaz. Dala vam bom najlepšo Marijino podobo; ono svitlo svetilnico, ki je bila o božiču pri jaslicah, smete tudi vzeti; pa one nove svečnike, ki sem jih onikrat kupila, boste dejali na altarček in še one pisane svečke, ki smo jih o svečnici nesli blagoslovit, vam bom prinesla iz omare.«

»Oh, mama!« seže Barbka v besedo, »dajte nam še tisti novi prt, ki ima spredaj tako lepo ušito ime Marijino; ta se bi še-le kaj podal, in bi se!«

»No, če boste prav pridni, smete pa tudi tega porabiti, toda pazite, da se kaj ne pomaže, iz takega blaga je težko odpraviti madeže. In ti, Andrejček, moraš biti miren ves čas, da kaj ne pokaziš. Gledati že smeš, a nagajati ne.«

Zdaj so šli na delo. Najprej je bilo določiti, kje naj stoji altarček. Tonček je mislil, da v kotu bi bilo

najlepše; Barbki se je pa zdelo primernejše ob steni, da bi bilo več prostora pred altarčkom.

Za nekaj časa je obveljal Tonetov načrt. Očeta gré prosit, da bi mu dali široko deščico, ki naj bi se prilično prirezala in začelila, ter bi se nanjo postavilo, kar je treba za altarček. Pa nikakor je ni mogel prav vravnati; sedaj se mu je zdela previsoko, sedaj mu je bila zopet prenizko; tudi predolga se mu je videla, a ko jo nekoliko odžaga, bila mu je zopet prekratka. Tako je bil skazil že dve deščici; ravno je hotel iti očeta prosit še tretjo, kar tudi mati stopijo na Barbkino stran in pravijo: »Kar ono-le mizico, pri kateri navadno šivam, pristonite k steni, pa se bo dalo izvrstno narediti.« Sedaj še Tonček prikima.

Mizico pregrnejo s prtom, na sredo postavijo Marijin kip, na obe strani svitle svečnike in druge olupšave, spredaj pa so obesili svetilnico, to pa le z očetovo pomočjo. Najrajše bi bili ti blagi otroci kar precej pričeli šmarnice; a vedeli so, da le majnik, in ne april ima pravico do te prekrasne Marijine pobožnosti. O, kako je bil dolg zadnji aprilov teden! Tudi je bila še druga glavna zapreka, ki se ni dala odstraniti brez materine volje: svečice so bile še zaprte in v svetilnico niso še hoteli olja naliti. Kaj bo altarček brez lučic? To je vedel že tudi Andrejček, ki je vedno klical: »Uč'ce, uč'ce!«

Slednjič pride aprila zadnji dan. »Danes«, pravijo mati, »danes pa začnemo. Toda veste, otroci, kaj ste še pozabili? Cvetlic še niste natrgali, vencev še niste pripravili nebeški Kraljici! Le brzo na noge!« Ni bilo treba dvakrat veleovati. Ves altarček je v cvetju; zdaj pridejo še svečice, svetilnica se pripravi in zvečer se prično domače šmarnice, katere potem ves mesec skupno opravlja vsa družina. Kleče odmolijo rožni venec in litanije, pa še nekatere najlepših Marijinih molitvic; osobito pa navdušeno prepevajo premile naše Marijine pesmice. Najbolj je pa bogoljubno mater veselilo to, da so bili iz ljubezni do Matere božje ves mesec vsi trije otroci prav poslušni in pridni.

Častite Marijo!

Revna pastarica
Rada je molila,
Dan za dnem k Mariji
Na goró hodila.

Slednji dan so ptice
Zjutraj priletele
Pa Mariji slavo
S pastarico péle.

S hrastom se je lipa
Z vrhom pripognila,
Ko »Marija Zdrava«
Deva je molila.

Ko tako na gôri
Vneto je molila,
Pa je Mati Božja
Njej spregovorila:

»Kmalo te rešila
Bom iz solz doline,
K sebi te bom vzela,
Kjer vsa tuga mine.«

Kmalu pastarico
V grob so položili,
A čez noč je zrastle
Cvetka na gomili.

Čudežna cvetica
Nikdar ni vsahnila,
Z nežnim svojim vonjem
Vsem je draga bila.

Blaženi so oni,
Ki časté Marijo,
V raji Mater Božjo
Vekomaj slavijo!

Tudi vi otroci
Vedno jo častite!
In za Bogom prvo
Vedno jo ljubite!

F. Lovšin.

Spomladanske podobice.

(Piše Janko Barlè.)

II.

Petranovi in Zelanovi so bili sosedje. Petranova čedno pobeljena hiša je bila na jedni strani ceste, Zelanova ravnataka bila je na drugi. Petranovo hišo senčil je krošnati oreh, Zelanovo košata tepka. Pri Petranovih so imeli hčerko Barico, pri Zelanovih pa Marico.

Barica in Marica bili sta dobri prijateljici. V enem tednu zagledali sta beli svet, jednega dne so ju nesli k sv. krstu in zapisali v krstno knjigo. Jedenkrat sta ju ujčkali njiju dobri materi pod krošnatim orehom, drugičkrat pod košato tepko in jima popevali lepe pesemce. A ko sta začeli hoditi, tedaj sta bili vedno skupaj, kot dve najbolji sestrici. Imeli sta jednaka krilca, jednake rokavce in jednaki rutici, le glavici sta se jima razlikovali, Baričino obsipavali so plavi kodri, Maričino pa črni.

Barica in Marica sta imeli vedno dosti zabave. Lovili sta se po dvorišču, gradili majhne vrtce, igrali z mačkom Drdrmavom, klicali čopaste kokoši, božali teličke v hlevu, pomagali, seveda samo z gledanjem, materama v kuhinji in prali rutice pri vodnjaku. Nū, po zimi je bilo malo težje, takrat je trebalo za pečjo sedeti in večkrat še celo skupaj niste mogli, dasi ni bilo daleč, ker je bil velik sneg, celó odraslim ljudem do kolena, kaj pa še-le našim maličkom. Vendar prišla je zopet spomlad, dvorišče je oživeló, a tudi Barica in Marica sta bili večji, kakor pa preteklega leta, in zopet sta skupaj tekali po dvorišču, po vrtu in po cesti. Po zimi ju je naučila babica mnogo mičnih pesmij, pa je bilo sedaj tudi dosti petja na dvorišču. Barica in Marica sta popevali, kakor da hočeta tekmovati z onimi liščki, kateri so gnjezdili gori na orehu, ali pa z onim slavčkom, kateri je vsakega jutra in večera gostolel v vrtni ograji. Oj, bilo je lepo spomladi. Tepka je bila vsa v cvetju, kakor da je posuta sè snegom, a gori je šumljalo sto in sto čebelic in drugih mrčesov. Okrog

zvonika vaše cerkve so krožile postoljke, pisani metulji so se igrali v zraku, koklja se je sprehajala s svojo mnogoštevilno družinico po dvorišču, a maček Drdrnav stegnil se je tam na solncu, dremal in grel svoje gibčne ude. Ni manjkalo torej zabave Petranovi Barici in Zelanovi Marici!

V bližnjem mestecu Zalesju je bil semenj. Petranova in Zelanova mati sta odšli tudi v Zalesje, da nakupita raznih stvari. Barica in Marica bi hoteli tudi z njima, ali kaj, Zalesje je bilo daleč, a oni dve majhni, pa sta morali ostati doma, vendar obljubili sta materama, da jima prideta popoldne naproti. Kar sta obljubili, to sta tudi izvršili naši malički.

Lepo je sijalo pomladansko solnce, ko sta jo mah-nili od doma. Maček Drdrnav je pač malo čudno gledal, ko sta mu zaklicali: »Zdravo Drdrnavče, zdaj se več ne vidimo, ker greva v svet«, in žalostno zamijavkal, vendar oni sta se glasno zasmijali in odtekli po cesti.

Vse je bilo v cvetu — vrtovi, travniki in gojzd — in veter je raznašal ugodno vonjavo daleč na okoli. Barica in Marica sta se vsaki čas ustavili in stekli s ceste na travnik in si trgali lepe cvetlice, saj jih ni takovih, kakoršne so spomladanske. Travniki so bili kot prostrana zelena preproga, okrašen z najlepšimi okraski in našit s pisanimi cvetkami. Sto barv, sto vonjav!

Vendar evo gojzda, ej tudi gojzd je že zelen. Dolgo je že rujavel in otožno zrl na že zeleni travnik, vendar najedenkrat začel je tudi on zeleneti. Najpreje so ozelenele gladkokožnate bukve, potem razno grmičevje, naposled je bil ves zelen. Lističi so bili nežni, zelo nežni, prozirnó zeleni in kar lesketali so se od svežosti in mladosti. Barica in Marica sta veselo trgali male vejice. Izmed mahovja pod drevesi so pognale tudi razne cvetlice. Bilo je tu belega jagodovega cveta, tu pa tam rasel je še kateri zaostali pasji zob, ali pa modri žafran in mnogo drugih gojzdnih cvetkov. Naši malički sta te še bolj cenili, zato, ker so jima bile bolj nenavadne, na travniku sta bili skoraj vsaki dan, v gojzdu pa le malokdaj. Najedenkrat vskliknili sta ob istem času obe prav glasno in stekli tja, kjer je bil mah najlepši.

»Ta bode moja«, vskliknila je Barica.

»Moja bode!« zaklicala je Marica.

Obe sta bili ob istem času ondukaj, obe sta segli po drobni cvetki z malimi zvončki — obema je ostalo v roki nekoliko strte cvetke — prve šmarnice.

»Kaj si napravila?« dejala je Barica Marici.

»Ti si kriva, zakaj mi je nisi pustila, jaz sem jo prva zagledala.«

»Nak, ne ti, jaz.«

»Kaj me boš učila, ná, tu jo imaš, le snej si jo«, hitela je Marica in vrgla Barici svoj košček cvetke v obraz.

»Snej si jo ti«, vskliknila je Barica in ji ravno tako vrgla oni del cvetke, katerega je ona utrgala. To je bilo zopet Marici preveč in vrgla je v Barico ves šopek cvetlic in vejic, katere je ob potu nabrala. Nù, Barica povrnila ji je istotako s svojim.

Bilo je obema preveč. Lica so se začela kremžiti in v gojzdu se je oglasil glasen jok Petranove Barice in Zelanove Marice. Pustili sta šopka ondi in odpotili se dalje po cesti, Barica je stopala na jedni strani ceste, Marica na drugi. Govorili nista ničesar, ihteli sta še vedno, gledali v tla, a iz očes kapale so jima debele solze. Ni bilo več glasnega smeha in vzklikov, veselega skakanja in nabiranja cvetlic. Da ju nisem poznal, izvestno bi rekel, da to nista Petranova Barica in Zelanova Marica.

Vendar, evo sejmarjev. Barica in Marica opazili sta hitro mej sejmarji svoji materi, obrisali sta si solze in stekli vsaka k svoji materi. V materini košarici se je našlo marsikaj iz sejma. Vsaka je dobila svoje, ali nista si medseboj tega pokazali, kakor drugekrati. Materama bilo je malo čudno, kaj da sta Barica in Marica danes tako tihi, vendar rekli nista nič, nego korakale so vse skupaj proti domu.

Najedenkrat so rekli Petranova mati: »Nu Marica, Barica, ali ne vidita onih lepih šmarnic tam-le pod grmom, pa koliko jih je! Natrgajta si jih no, saj so to tako mile cvetke!«

Barica in Marica sta se pogledali in odhiteli po šmarnice. Koliko jih je bilo — vsaka je nabrala lep šopek. Rudeči sta bili obe kot makov cvetek na polju. Potem je pa rekla Barica Marici:

»Marica, si še kaj jezna?«

»Nak, a ti?«

»Tudi ne.« Veselo sta odskakali k svojima materama in jima povedali celi dogodek. Materi sta pa dejali:

»To ni bilo lepo od vaju, tako ne delajo prijateljice. Vidita, zato nista bili danes tako veseli kot drugokrat. Nevoščljivost ni prida, varujta se je v prihodnje. Privošči bližnjemu vsako srečo in vsako stvar, a Bog ne bode niti nate pozabil.«

Detecu.

 detece, detece mlado,
Kaj k nebu iztegaš roko?
Igralo bi z lučko se rado?
Tam zvezdice iasne sijo.

O detece, detece mlado,
Kaj sili ti v trate oko?
Nabiralo cvetje bi rado?
Tam rožice krasne cvetó.

O detece, detece mlado,
Kaj vleče te v gozdek uho?
Poslušalo petje bi rado?
Tam ptičice glasne pojó.

O detece, angelček mili,
Kaj k nebu iztezaš roko,
Kaj v trate očesce ti sili,
Kaj vleče te v gozdek uho?

Tvoj glasek najmilše je petje,
Tam v gozdu pač takega ni,
Na licih ti rožic je cvetje,
A zvezde so tvoje oči!

Gregor Gornik.

Kolačevi prijatelji.

Velik kolač so spekli Matevžkova mati. Mora ga biti dovolj do bele nedelje. »Tak je, kot mlinski kamen«, rekli so sami, ko so ga prinesli iz čumnate, da ga vložé v jerbas in ponesó blagoslovit. »Dovolj, dovolj«, pritrjeval je Matevžek, Francek, Luka, Tine, Jerica pa tudi. Ali pet otrok ima že dokaj zob. In vsi zobje so tako zdravi in radi meljejo, posebno še kaj takega, kakor je kolač. Da ni bilo matere in ključa, ki je skrbno varoval blagoslovljeni kruh, gotovo bi ga ne bilo na belo nedeljo prav nič. Tako ga je pa vendar vsak dobil še doberšen kos pri kosilu in jeden kos je še ostal.

»Čegav bo pa tisti?« popraševali so otroci mater. »Ta bo tistega, ki bo najbolj priden!«

Sedaj so se začeli otroci med seboj prepirati in drug drugemu dokazovati, kdo je najbolj priden. Sam na sebi ni videl nihče nobene napake, na drugem pa vse. Da je bilo be-edovanja konec, ponovili so mati: »Jaz sem rekla, da ga dobi tisti, ki bo odslej najbolj priden, ne pa, ki je že bil najbolj priden.«

Tedaj je bila pravda dognana. Rekli so kar jednoglasno, da bodo vsi.

Toplo solnce je sijalo tisto nedeljo. Otroci so se kmalu poizgubili iz hiše in šli na vrt igrat se s sosedovimi. Tudi Matevžek, najmlajši bratec, je hlačal za njimi. O Velikinoči je oblekel prvikrat hlače. Nič se ni kaj znal vesti v njih. Ko je še nosil krilce, bil je vse bolj pripraven in uren. A imenitne so pa hlačiice vendar-le bolj kakor krilce. Zato je danes, ko jih je imel že drugič kaj ponosno kobacljal v družbo. Zakaj v hlačah se ni še nikoli postavil med nje.

Na Velikonoč je bil prevelik praznik. Še igrati se niso smeli otroci. Med tednom je pa moral še kikeljco nositi — zato je bil danes tisti srečni dan, ko bi bil imel biti očitno ločen od kikljarjev in srajčnikov.

Kar najedenkrat pa obstoji pod staro tepko; roke je zadej prekrizal. Tako so nosili roke oče, kadar so kaj premišljevali. Gledal je k igralcem, pa zopet pogledoval nazaj proti vratom.

»Matevžek, priden bodi, sedaj le boš pa zaslužil kolač, če bi ga le kedaj.« Tako-le si je mislil naš junak in nazaj je šel v kuhinjo k materi

»Mati, drugi se igrajo, jaz se pa nočem; rajši bom doma.«

»Le bodi le, vsaj hlač ne boš umazal. Kar nič ne hodi k drugim, pa boš priden.«

»Če sem priden, dajte mi kolač!«

»Sedaj še nisi najbolj priden; počakaj!«

Matevžek je šel iz kuhinje na prag in čakal nekoliko časa. Ne veste, kako ga je vleklo k družbi. Toda

hotel je biti najbolj priden. Ko se mu zdi, da že dosti dolgo stoji na pragu, vrne se zopet k materi prašat, če je že najbolj priden.

»Še ne, le še počakaj!«

Matevžek je zopet čakal. Ali ne več tako dolgo. Hitreje je prišel nad mater in prašal, je-li vendar že najbolj priden.

»Tudi še ne; le še potrpi!«

Ta odgovor je pa ganil Matevžka do solz. Na prag je sedel in se narejal silno kislo. Solze so mu

počasi prilezle iz očij, in skoro je zajokal in ihteč prosil: »Mama, dajte no, saj sem že dosti priden!«

Ko je trpel Matevžek in se pokoril za kolač, opazovale so ga te-le tri živalice: miška, psiček in škorec. Ko je miška zaslišala, da Matevžek joka, pritackala je izpod omare, pogledala z drobnim očescem Matevžka in pomigala z gibčnim noskom, češ, le jokaj, kaj si mi mar. In vesela je smuknila zopet pod omaro. Na orehu pred vrati je pa sedel škorec. Perje si je popravljaj in gladil s kljunom ter se nastavljal na solncu misleč, Bog vé, kako sem lep. Pa je bil ves razpuljen in razcapan, kakor ciganček. Tudi škorec je slišal in videl Matevžka. Ali nič se mu ni smilil; odprl je dolgi kljun in nerodno zakrokal, kakor bi hotel reči: kro, kro, ho! ho! Matevžek pa jokca! Psiček Torinček je ležal pod orehom in leno pretegal pasje ude po solncu. Skorčevo krokanje ga je predramilo toliko, da je brljavo pogledal škorca in potem še Matevžka. Ali mirno je položil zaspansko glavo zopet na prednji šapici, otresel z dolgimi uhlji in vnovič zamižal. Solze ga niso nič ganile.

Matevžek se je v tem že najokal in šel kazat materi rdeča lica, po katerih so se poznale sledi solzá. Sedaj se pa niso mogli mati več ustavljati. Odprli so omaro in mu dali kos kolača. — Matevžkov obrazek se je zasmejal potici, kakor polna luna, ko pogleda izza oblakov. Z obema rokama ga je prijel in nesel slovesno na velik stol, ki je bil v veži. Tam je premislil, da se bo kolača tako lotil, da najpreje pojé iz njega sladke rozine. Vsako zrno je izkopal posebe in je ogledoval nekaj časa, potem pa še-le pojedel.

Ali Matevžek ni bil dolgo sam pri stolu in kolaču. Škorček je prvi priletel z oreha in nastavljal šilasti kljun v kolač. Presneto se mu je ljubilo rozin! Tudi Torinček se je prebudil in pregnal zaspanca, ko mu je udaril v nos prijetni kolačev duh. Pridobrikal se je v vežo, sedel na zadnje noge in tako milo prosil in vzdihoval pod stolom, kakor bi že silno dolgo ne bil užil ničesar. In nazadnje še prinoslja izpod omare drobna miška in bistro gleda, kdaj bi padla na tla mrvica, da jo hitro pobere. Nekoliko časa se ni Matevžek zmenil za take tovariše. Ker so pa le tiščali vanj in se mu

dobrikali in prilizovali, bil je Matevžek ponosen in je zaklical materi: »Glejte, kaj imam prijateljev!«

»Misliš, da so to tvoji prijatelji? Kolačevi, kolačevi, ne pa tvoji. Ko si jokal na pragu, ni te nihče pogledal. Sedaj si jim pa vseč — ali prav za prav ne ti, ampak tvoj kolač. Zapomni si, Matevžek, da taki prijatelji niso nič vredni, ki se v nesreči ne zmenijo za človeka; kadar se mu dobro godi, pa za njim silijo. Torej zapomni si: Kolačevi prijatelji, slabi prijatelji!«

Basnigoj.

Prvič po dveh.

Glejte, glejte našo Milo,
Kam se dete napotilo!
Sama gré na daljno pot,
Od peči v nasprotni kot!

Pikoraka do sredine,
Pa ji v hipu moč izgine.
Zmaje, nagne se dekle,
V tla z rokami se upre.

Sicer rabi vedno štiri —
Danes prosto roke širi!
Daleč je naprej moli,
Da se lažje ulovi.

Za trenutek se oddahne,
A potem jo dalje mahne.
Dokončavši dolgo pot,
Sede zadovoljno v kot.

Po domačih se ogleda,
Ponosito — oj seveda!
Rdi ji ličice na smeh,
Saj je prvič šla — po dveh!

L. Črnej.

Prsti.

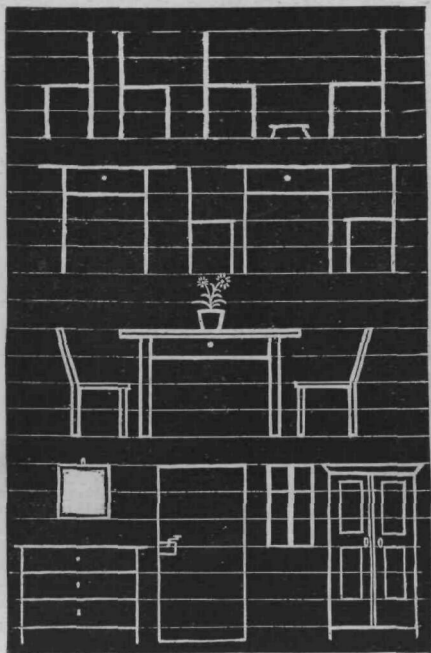
Palec: Jejmo, jejmo!
Kazalec: Pijmo, pijmo!
Sredinec: Dobro! Ali kje dobimo?
Prstanec: Na polico bom pogledal!
Mazinec: Jaz pa mami bom povedal.
Vsi razun mazineca: Bratci! ali to
trpimo? — Ne! Tožljivca natepimo!

(Tepó ga.)

Smiljan Smiljanič.

Spretni risar.

Uganke in šaljiva vprašanja.

(Priobčil Št. Kovačič.)

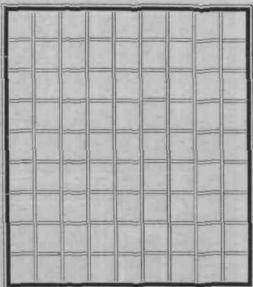
1. Katero leto je najkrajše?
2. Komu se sme skrivnost zaupati?
3. Kje nimajo reke vode?
4. Kdo nosi srce v glavi?
5. V katerem slučaju je dvakrat dve šest?

(Odgonetke v prihodnji številki.)

Naloga.

(Priobčil Josip Štelcar.)

Zapišite številke 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 v devet vrst drugo pod drugo tako, da boste imeli v vsaki vrsti vseh gori imenovanih devet števil. A zapisati morate številko pod številko takó, da dobite v vsaki vrsti, ako soštejete številke bodisi po ravnoložnem ali navpičnem redu, ali pa tudi križema iz kota v kot, svoto 45. V ta namen si lahko z ravnilom načrtate primerne predalčke, n. pr. tako-le:

(Rešitev naloge v prih. listu.)

Odgonetke ugank in šaljivih vprašanj v četrti številki »Angeljčka«.

1. Težko ju je obdržati. — 2. Ovea. — 3. Golobica. — 4. Kadar je na suhem.

OPOMIN!

Widmann & Co. Leipzig

Skrbno pazite na posamične liste, da se Vam kateri ne izgubi, ter jih ob koncu leta lahko daste vezati!